

N:o 2.

Ank. till Riksd. Kansli d. 15 Febr. 1872, kl. I e. m.

Konstitutions-Utskottets Utlåtande, i anledning af väckt motion om ändring i 23 § Riksdags-ordningen.

I en inom Andra Kammaren väckt, till Utskottet hänvisad motion (N:o 77) har Herr *P. M. Gunnarson*, under anförande hurusom det enligt hans förmenande icke vore med billighet och rättvisa förenligt, att ledamot af Andra Kammaren, som för enskilda angelägenheter begärt och af Kammaren undfått någon tids ledighet från riksdagsgöromålen, likväl komme i åtnjutande af sitt riksdagsmannaarfvode oafkortadt, föreslagit ett tillägg till 23 § Riksdags-ordningen af följande lydelse:

»För den ledamot som begär ledighet från riksdagsgöromålen afräknas tio Riksdaler af arfvodet för hvarje dag sådan ledighet af Kammaren beviljad blifvit.»

Ett förslag af enahanda syftning framställdes af motionären vid 1871 års lagtima riksdag, men blef då af Utskottet afstyrkt och af begge Kamrarne afslaget, och något skäl för Utskottet att frånträda sin eu gång yttrade mening har ej heller nu förekommit. Då man nemligen enligt Utskottets förmenande icke kan antaga, att en riksdagsmans arbete och uppoffringar i det allmännas tjänst alltid eller ens i allmänhet kunna mätas efter det antal dagar, under hvilka han å riksdagsorten sig uppehållit, och då det följaktligen icke heller kan medgifvas, att detta antal dagar öfver hufvud utgör någon rättvis grund för beräkningen af det arfvode, som ju är att betrakta såsom en ersättning i viss mån för detta arbete och dessa uppoffringar, så följer ock deraf, att en minskning i riksdagsmannaarvodet endast på den grund, att riksdagsmannen under några dagar med Kammarens tillstånd åtnjutit befrielse från de under tiden möjligen förefallande riksdagsförhandlingar,
hvar-

hvarken kan betraktas billig eller rättvis. På en helt annan grund hvilat ock 23 § Riksdags-ordningen, då der stadgas såsom regel, att ledamot af Andra Kammaren skall åtnjuta bestämdt arvode för hel lagtima Riksdag, den må räcka längre eller kortare tid.

Det framgår ock af motionärens framställning, särdeles vid 1871 års riksdag, att han med sin motion hufvudsakligen afsett ett mera praktiskt ändamål, nemligen det att förekomma missbruk af det Kammarens ledamöter beredda tillfälle att kunna undfå ledighet från riksdagsgöromålen. I detta afseende erinrade Utskottet, att då det ankomme på Kammaren att i hvarje fall pröfva, huruvida en framställd begäran om sådan ledighet grundade sig på tillräckliga skäl och att i motsatt fall afslå densamma, så borde en sådan pröfning innefatta säkrare garantier mot det af motionären befarade missbruk, än som kunde åstadkommas genom att vid hvarje, om än på de mest befogade grunder sökt och beviljad ledighet fästa äfventyret af en minskning i det bestämda riksdagsmannaarvodet. Af dessa skäl och då Utskottet i öfrigt funnit motionen innefatta ett ämne af allt för ringa vigt att böra föranleda till en grundlagsändring, hemställer Utskottet,
att motionen icke måtte af Riksdagen bifallas.

Stockholm den 15 Februari 1872.

På Utskottets vägnar:

Th. Munck af Rosenschöld.

Herr *Sven Nilsson* har velat tillkännagifva, att han icke deltagit i detta ärendes behandling i Utskottet.

STOCKHOLM, TRYCKT HOS SAM. RUMSTEDT, 1872.
